

Rapport

Datum: 13 juni 2007

Rapportnummer: 2007/117

Klacht

Verzoeker klaagt over de afwijzing door het Ministerie van Buitenlandse Zaken op 22 juni 2005 en op 16 augustus 2005 van het verzoek om schadevergoeding voor de schade die hij heeft geleden als gevolg van het ten onrechte verstrekken van een Nederlands paspoort voor zijn minderjarige dochter. Daardoor was hij genoodzaakt om in Nederland een tweede paspoortaanvraag in te dienen bij de ambassade van de Dominicaanse Republiek, waarvoor hij € 400 heeft moeten betalen in plaats van € 36,62. Ook heeft hij in het kader van de eerste paspoortaanvraag kosten gemaakt die vermijdbaar waren geweest, en heeft hij reis- en verblijfskosten, kosten van rechtsbijstand en andere kosten gemaakt.

Voorts beklaagt verzoeker zich over opmerkingen in de brief van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van 16 augustus 2005.

Beoordeling

A. Ten aanzien van de kosten

I. Bevindingen

1. Verzoeker diende op 5 augustus 2004 een aanvraag in om verlening van een Nederlands paspoort voor zijn dochter J. bij de Nederlandse ambassade in Santa Domingo, Dominicaanse Republiek. J. was geboren op 17 juni 2004, uit de relatie met zijn partner, mevrouw T. Op 20 september 2004 gaf de ambassade dit paspoort af. Verzoeker reisde naar Nederland, en eind 2004 reisden zijn partner en het kind hem na. Toen verzoeker het kind wilde laten inschrijven bij de gemeente, bleek dat het kind niet de Nederlandse nationaliteit had. Het paspoort werd ingevorderd. Daardoor had het kind geen grensoverschrijdingsdocument meer. Verzoeker was hierdoor genoodzaakt om in Nederland bij de ambassade van de Dominicaanse Republiek een aanvraag in te dienen om een paspoort. Op 17 januari 2005 betaalde verzoeker € 400 aan de ambassade.

2. Op 7 februari 2005 verzocht verzoeker aan het Ministerie van Buitenlandse Zaken om vergoeding van de kosten die hij had gemaakt, te weten: 1. de kosten van de eerste paspoortaanvraag bij de Nederlandse ambassade en: 2. de kosten van de tweede aanvraag (die hij stelde op € 250), verminderd met de kosten van een Dominicaans paspoort, aangevraagd in de Dominicaanse Republiek.

3. Op 11 mei 2005 ontving verzoeker bericht van het Ministerie van Buitenlandse Zaken, met bijgevoegd een brief van de Nederlandse ambassade. De ambassade gaf toe dat een fout was gemaakt door een Nederlands paspoort te verstrekken, maar wees het verzoek om vergoeding van de kosten af. Volgens de ambassade had verzoeker de leges voor de eerste paspoortaanvraag ook moeten voldoen als de aanvraag was afgewezen, en waren

de kosten voor de tweede aanvraag een zaak voor de overheid van de Dominicaanse Republiek.

4. Verzoeker richtte zich vervolgens tot een advocaat. Op 1 juni 2005 verzocht deze gemachtigde nogmaals om vergoeding van bovengenoemde kosten, en daarnaast om vergoeding van de kosten van juridische bijstand. De gemachtigde gaf in zijn verzoek aan dat de ambassade de belangen van personen met de Nederlandse nationaliteit moest behartigen, en daarom verzoeker had moeten adviseren. Nu had verzoeker extra kosten gemaakt, die te voorkomen waren geweest wanneer hij meteen de juiste procedure had kunnen volgen. Volgens de gemachtigde had verzoeker € 400 voor het paspoort betaald, zoals ook bleek uit de kwitantie die hij op 17 januari 2005 had ontvangen van het Consulaat-Generaal. Op deze kwitantie was vermeld als het betaalde bedrag '400'. Op 15 juli 2005 gaf hij aan dat verzoeker zich aanvankelijk had vergist in het bedrag, en dat niet moest worden uitgegaan van € 250, maar van € 400. Op 1 maart 2006 voegde de gemachtigde hieraan toe dat het bedrag van € 400 bestond uit € 250 aan leges voor het paspoort, en € 150 voor een toestemmingsverklaring om naar Nederland te komen.

5. Op 22 juni 2005 wees de minister van Buitenlandse Zaken de kosten van de eerste aanvraag af, omdat verzoeker niet eerst om advies had gevraagd. Wel was het ministerie bereid om het verschil in kosten tussen de procedure in Nederland, uitgaande van € 250, en die in de Dominicaanse Republiek te vergoeden, te weten € 213,37. Het ministerie vond het niet redelijk om kosten van rechtsbijstand te vergoeden, omdat dit een eenvoudige zaak betrof, en verzoeker zijn belangen uitstekend zelf kon behartigen.

Vervolgens gaf de minister op 16 augustus 2005 aan dat de baliewerkers in de Nederlandse ambassade niet het verwijt kon worden gemaakt dat zij verzoeker niet hadden geadviseerd met betrekking tot de eerste aanvraag, omdat zij zeer vele stukken kregen aangereikt, over de meest uiteenlopende zaken, en zij niet de tijd en evenmin de deskundigheid hadden om al deze stukken te bestuderen of ongevroegd te adviseren. Volgens de minister had het eerder op de weg van verzoeker gelegen om zich ter zake te laten adviseren.

6. Verzoeker klaagt erover dat het Ministerie van Buitenlandse Zaken heeft geweigerd om de volgende kosten aan hem te voldoen:

- a. de kosten van de eerste procedure, voor het paspoort bij de Nederlandse ambassade in de Dominicaanse Republiek
- b. de kosten van de tweede procedure, voor het Dominicaanse paspoort bij het Consulaat-Generaal van de Dominicaanse Republiek in Amstelveen, en
- c. de kosten van rechtsbijstand.

In het verzoekschrift van 22 september 2005, en in brieven van 25 mei 2006, 3 juli 2006, 9, 12 en 20 oktober 2006, voerde verzoeker hiertoe het volgende aan.

Ad a. de kosten van de eerste procedure:

Verzoeker gaf aan als kosten: leges € 32,50, een toestemmingverklaring van € 10, het legaliseren daarvan € 10, het faxen van deze verklaring € 3, reiskosten van € 23,40 voor de reis van 130 kilometer, en omdat hij vier uur vrij had moeten nemen: € 28,20.

Verzoeker gaf aan dat hij tevoren wel informatie had gevraagd over de mogelijkheden om een Nederlands paspoort te krijgen. Hij had toen te horen gekregen dat hij alleen een toestemmingsverklaring moest halen in Nederland. Die had hij gefaxt, zodat zijn partner het paspoort kon regelen.

Hij voegde hier later nog aan toe dat uit de geboorteakte, geverifieerd door de Nederlandse ambassade, al was gebleken dat het kind niet de Nederlandse nationaliteit had, omdat zij in de Dominicaanse Republiek was geboren. Hij had het kind niet voor de geboorte erkend. Bij zijn bezoek aan de ambassade had hij de geboorteakte bij zich gehad, zodat de ambassade direct van de nationaliteit van het kind op de hoogte had moeten zijn geweest.

Ad b. de kosten van de tweede procedure:

Verzoeker gaf de volgende kosten op: leges voor het paspoort van (€ 250 verminderd met € 36,62 aan leges voor een Dominicaans paspoort) € 213,37, verlofuren van € 25,20 en reiskosten van € 14,40. Later werd dit bedrag € 150 meer omdat verzoeker was vergeten de kosten van de toestemmingverklaring hierbij mee te tellen. Deze toestemmingsverklaring was van 20 december 2004 en was nodig geweest om zijn dochter, die nog in de Dominicaanse Republiek verbleef, naar Nederland te laten komen. Later voegde verzoeker hier aan toe dat hij deze toestemmingverklaring op aanraden van het Dominicaanse consulaat had aangevraagd, omdat zijn partner bij gebreke daarvan problemen zou kunnen ondervinden bij controle op het vliegveld. Daarbij had het consulaat hem meegedeeld dat de toestemmingsverklaring niet nodig was geweest indien zijn dochter de Dominicaanse nationaliteit had gehad.

Ad c. de kosten van rechtsbijstand:

Deze kosten waren volgens verzoeker gemaakt, omdat hij nul op het rekest had gekregen. Na het negatieve antwoord van het ministerie had hij zich tot de gemachtigde gewend, waarna het ministerie wel bereid was om een deel van de kosten te vergoeden.

7. De minister van Buitenlandse Zaken gaf op 28 maart 2006 en op 18 augustus 2006 in reactie op de klacht en op nadere vragen aan dat het ministerie bereid was om de in redelijkheid en aantoonbaar gemaakte kosten te vergoeden. Uitgangspunt was om

verzoeker in de toestand te brengen waarin hij zou hebben verkeerd als de ambassade juist zou hebben gehandeld, dat wil zeggen de eerste aanvraag had afgewezen.

Ad a: de kosten van de eerste procedure:

De minister was van mening dat verzoeker geen advies had gevraagd, maar dat hij slechts had gevraagd of er een mogelijkheid bestond om een Nederlands paspoort te verkrijgen voor zijn dochter. Van de ambassade kon niet worden verwacht om hem het indienen van de aanvraag ongevraagd te ontraden. Tijdens de procedure zelf moest een zorgvuldige afweging worden gemaakt over de haalbaarheid van een bepaalde aanvraag, zeker in een land dat behoort tot een groep landen waar in zijn algemeenheid uiterste zorgvuldigheid ten aanzien van documenten wordt verlangd. Bovendien kon het uit het hoofd praten van een aanvraag ook het verwijt opleveren dat men zich bemoeide met een op zichzelf legitieme aanvraag. De minister achtte het niet klachtwaardig wanneer de diplomatieke vertegenwoordiging geen poging zou ondernemen om het indienen van een aanvraag te beletten, zeker wanneer, zoals in dit geval, niet op het eerste gezicht al evident was dat de aanvraag geen kans van slagen had. De minister verwees naar de artikelen 3 en 6 lid 1 sub c van de Rijkswet op het Nederlanderschap (zie Achtergrond).

Zou verzoeker een adviesaanvraag hebben ingediend, dan zou de baliemedewerker dit intern hebben opgenomen, en zou een consulaire medewerker van de ambassade mogelijk contact hebben gezocht met het ministerie.

Ad b.: de kosten van de tweede procedure:

De minister was van mening dat het bedrag van € 250, verminderd met de leges voor een aanvraag in de Dominicaanse Republiek (€ 36,62) aan verzoeker moest worden terugbetaald. De minister gaf aan dat verzoeker niet heeft gesteld (althans niet vóór de reactie van de minister) dat de toestemmingsverklaring van € 150 overbodig zou zijn geweest als men toen al had geweten dat het kind niet de Nederlandse nationaliteit had gehad. De ratio van deze verklaring lag volgens mededeling van het Consulaat-Generaal van de Dominicaanse Republiek in Amstelveen in het voorkomen van kinderontvoering, en de Dominicaanse Republiek zou kinderen met de eigen, Dominicaanse, nationaliteit niet die bescherming onthouden. Het was dan ook terecht dat verzoeker de kosten van deze toestemmingsverklaring in eerste instantie niet als schade had geclaimd, omdat hij deze kosten hoe dan ook had moeten maken.

Ad c: de kosten van rechtsbijstand:

De minister was van mening dat deze niet voor vergoeding in aanmerking kwamen, omdat het hier een betrekkelijk eenvoudige zaak betrof, met een relatief gering financieel belang.

8. Op 30 oktober 2006 deelde het Consulaat-Generaal van de Dominicaanse Republiek in Amstelveen telefonisch aan een medewerkster van de Nationale ombudsman mee, dat hij

zich de zaak nog herinnerde. Wanneer het kind de Dominicaanse nationaliteit (en daarmee een geldig Dominicaans paspoort) zou hebben gehad, zou zij daarmee op zichzelf wel hebben kunnen reizen zonder toestemmingsverklaring. Ook dan moest wel aan de vereisten van het Nederlandse recht worden voldaan, omdat alle personen van de Dominicaanse nationaliteit in een ander land papieren nodig hebben. Daarom kon niet zonder meer worden gezegd dat zij de toestemmingsverklaring niet nodig zou hebben gehad, dan wel geen andere papieren nodig zou hebben gehad.

9. Naar aanleiding van nadere vragen van de Nationale ombudsman, berichtte verzoekers gemachtigde op 5 december 2006 dat verzoeker op 20 juli 2004 (na de geboorte) aangifte gedaan had van de geboorte van zijn kind bij de gemeente Santa Domingo. Uit deze geboorteakte bleek dat verzoeker de vader was, zodat aparte erkenning niet meer nodig was geweest. De eerste toestemmingsverklaring was voor de moeder van het kind, de tweede toestemmingsverklaring was voor het kind zelf. Het Consulaat-Generaal in Amstelveen had verzoeker deze verklaring aangeraden om te voorkomen dat zijn kind mogelijk problemen zou krijgen bij de grens.

10. De minister van Buitenlandse Zaken liet op 9 november 2006 en op 15 december 2006 onder meer weten dat de geboorteakte niet was gelijk te stellen met een erkenning, maar dat kennelijk de gemeente een aparte erkenning niet meer nodig vond.

De tweede toestemmingverklaring had mogelijk verzoekers kind moeilijkheden bespaard bij de reis naar Nederland. Dit stond echter los van de nationaliteit van het kind, omdat de achtergrond van deze verklaring was gelegen in het voorkomen van kinderontvoering. Het lag immers niet voor de hand dat de Dominicaanse Republiek kinderen met een andere nationaliteit meer bescherming zou bieden dan kinderen met de Dominicaanse nationaliteit.

II. Beoordeling

11. Het redelijkheidsvereiste brengt mee dat bestuursorganen voorafgaand aan elk handelen, of dit nu een rechtshandeling of een feitelijke handeling betreft, het belang van het realiseren van een doelstelling afwegen tegen de belangen van de burger. In het licht van het realiseren van de doelstelling mag de uitkomst van die belangenafweging niet onredelijk zijn.

12. Wanneer een klacht over een besluit van een bestuursorgaan tot afwijzing van een verzoek om schadevergoeding niet kan worden onderworpen aan het oordeel van de bestuursrechter, is de Nationale ombudsman bevoegd die klacht te onderzoeken en te beoordelen, maar stelt hij zich terughoudend op. In zo'n geval is immers de burgerlijke rechter de instantie die bij uitsluiting bevoegd is om bindend te beslissen over de vraag of, op grond van bepalingen van burgerlijk recht, het betrokken bestuursorgaan gehouden is om de gestelde schade te vergoeden.

13. Wat betreft de gehoudenheid tot schadevergoeding brengt het redelijkheidsvereiste mee dat het bestuursorgaan mag weigeren om financiële aansprakelijkheid voor ontstane schade te aanvaarden indien het in redelijkheid het standpunt kan innemen niet verplicht te zijn tot vergoeding van de door de burger opgegeven schade. In dat geval kan het bestuursorgaan het aan een burger overlaten om vragen betreffende de onrechtmatigheid van het handelen of betreffende de overige voorwaarden om de schadeclaim toe te wijzen aan het oordeel van de burgerlijke rechter te onderwerpen. Dit is slechts anders indien op voorhand duidelijk is dat het standpunt van het bestuursorgaan niet houdbaar is in een civiele procedure. In dat geval is de afwijzing van het verzoek om schadevergoeding in strijd met het redelijkheidsvereiste.

a. Ten aanzien van de kosten van de eerste procedure

14. Van een ambassade mag in redelijkheid worden verwacht aan een burger die een aanvraag wil indienen, juiste informatie te verstrekken over de vereisten waaraan moet worden voldaan. Volgens verzoeker had hij van tevoren informatie gevraagd over de mogelijkheden om een Nederlands paspoort te krijgen, en had hij slechts te horen gekregen dat hij alleen een toestemmingsverklaring moest inleveren. De minister heeft dit in zoverre bevestigd dat verzoeker, vóórdat de aanvraag werd ingediend, aan de ambassade heeft gevraagd of er een mogelijkheid bestond om een Nederlands paspoort te verkrijgen voor zijn dochter. Hiermee staat vast dat verzoeker voorafgaande aan zijn aanvraag om informatie heeft gevraagd. Verzoekers vraag had voor de ambassade aanleiding moeten zijn om aan hem te vragen of hij al dan niet wist of zijn dochter in aanmerking kwam voor een Nederlands paspoort, en om in elk geval op de gebruikelijke vereisten te wijzen. De ambassade heeft hem alleen gewezen op de toestemmingsverklaring. Verzoeker moest er dan ook op kunnen vertrouwen dat deze informatie volledig was en juist. Wanneer de ambassade verzoeker niet over de vereisten voor een paspoort kon informeren, had de ambassade hem moeten wijzen op andere mogelijkheden om die informatie te krijgen.

De minister kan niet worden gevolgd in zijn standpunt dat verzoeker een adviesaanvraag had moeten indienen om te laten vaststellen of zijn dochter de Nederlandse nationaliteit had, omdat de ambassade verzoeker hier niet op heeft gewezen. De minister kan evenmin worden gevolgd in zijn standpunt dat de ambassade geen informatie behoeft te verstrekken. Dit gaat misschien op wanneer gratis en vormvrij een aanvraag kan worden ingediend. Wanneer leges moeten worden betaald voor de behandeling van een aanvraag, nog afgezien van bijkomende kosten, mag van de ambassade worden verwacht burgers ervoor te behoeden nodeloos kosten te maken. Doordat dit is nagelaten, heeft verzoeker nodeloos kosten gemaakt voor leges, de toestemmingsverklaring en het legaliseren van deze verklaring. Op grond van het voorgaande kon de minister het verzoek om vergoeding van deze kosten niet in redelijkheid zonder meer afwijzen. Nu dit toch is gebeurd, is gehandeld in strijd met het redelijkheidsvereiste.

De onderzochte gedraging is op dit punt niet behoorlijk.

In het voorgaande wordt aanleiding gezien om een aanbeveling te doen.

b. Ten aanzien van de kosten van de tweede aanvraag

15. De Nederlandse ambassade heeft aan verzoekers dochter een Nederlands paspoort toegekend, terwijl later bleek dat zij niet de Nederlandse nationaliteit heeft. Daardoor heeft verzoeker nodeloos kosten gemaakt. De minister heeft de bereidheid aangegeven om een bedrag van € 213,37 te vergoeden; te weten de kosten van de leges en van het verzenden van het Nederlandse paspoort, verminderd met de leges die hadden moeten worden betaald wanneer de procedure meteen in de Dominicaanse republiek had plaatsgevonden.

16. De minister is niet bereid om de kosten van de tweede toestemmingsverklaring van € 150 te vergoeden. Verzoeker heeft deze verklaring gevraagd op aanraden van het Dominicaanse Consulaat-Generaal, toen nog werd uitgegaan van de Nederlandse nationaliteit van zijn kind. De reden daarvan was dat zijn partner die hem nareisde met het kind, bij gebreke daarvan problemen zou kunnen ondervinden. Het is echter de vraag of deze toestemmingsverklaring overbodig zou zijn geweest wanneer het kind met een Dominicaans paspoort naar Nederland zou zijn gereisd. Het Consulaat-Generaal heeft dit niet bevestigd, en heeft slechts meegedeeld dat moest worden voldaan aan het Nederlandse recht. Niet is uitgesloten dat de lezing van de minister juist is dat de ratio van deze verklaring was gelegen in het voorkomen van internationale kinderontvoering, ongeacht de nationaliteit van het kind.

Hoe dan ook, het was niet de minister die de eis heeft gesteld van deze tweede toestemmingsverklaring. Immers, aan het vereiste van artikel 34, eerste lid, van de Paspoortwet (zie Achtergrond) was met de eerste toestemmingsverklaring voldaan.

De minister kon dan ook in redelijkheid het verzoek om vergoeding van de kosten van deze tweede toestemmingsverklaring afwijzen.

De onderzochte gedraging is op dit punt behoorlijk.

III. Ten aanzien van de kosten van rechtsbijstand

17. Verzoeker wenst voorts vergoeding van zijn reis- en verblijfskosten, kosten van rechtsbijstand en andere kosten. Verzoeker meende bijstand nodig te hebben nadat hij van het Ministerie van Buitenlandse Zaken een afwijzend antwoord had ontvangen.

Ten aanzien van de kosten van rechtsbijstand in een klachtprocedure geldt, dat deze in het algemeen slechts voor vergoeding in aanmerking komen in zeer gecompliceerde kwesties; de klachtprocedure als zodanig is eenvoudig van aard. Nu het in deze zaak niet ging om een uitzonderlijk lastige kwestie, kan niet worden gezegd dat verzoeker deze procedure

niet zelf had kunnen voeren.

Ten aanzien van de overige kosten, waaronder reiskosten (€ 23,40 en € 14,40), verlofuren (€ 28,20 en € 25,50), portokosten etc. wordt het volgende opgemerkt.

Het is in het maatschappelijk verkeer niet ongebruikelijk om betrekkelijk geringe kosten die men maakt om fouten van, onder andere, bestuursorganen, te (laten) herstellen, zelf te dragen. Uitzondering op dit uitgangspunt is mogelijk wanneer er sprake is van een onevenredig nadeel voor de betrokkene. De bijkomende kosten die verzoeker heeft moeten maken voor de beide paspoortprocedures, zijn naar aard en omvang niet van dien aard dat kan worden gesproken van onevenredig nadeel. De minister kon in redelijkheid het verzoek om vergoeding van deze kosten afwijzen.

De onderzochte gedraging is behoorlijk.

B. Ten aanzien van de opmerkingen in de brief van 16 augustus 2005

I. Bevindingen

1. In de hiervóór onder A.I.5. genoemde brief van 16 augustus 2005 heeft het Ministerie van Buitenlandse Zaken aangegeven dat:

a. de hiervóór onder A.I.4. vermelde kwitantie het bedrag 400 vermeldt, maar niet op welke valuta dat getal betrekking heeft (bv euro's, dollars of peso's).

b. verzoeker had aangegeven dat hij € 250 voor het paspoort had betaald, en dat vervolgens heeft gewijzigd in € 400;

c. de Nederlandse ambassade te Santo Domingo contact had gehad met het Dominicaanse Consulaat in Amstelveen, en had begrepen dat een paspoort € 150 kost, en dat geen eerste paspoort kan worden afgegeven voor een kind dat in de Dominicaanse Republiek geboren is. Daarom had het ministerie om een kopie van het paspoort verzocht.

2. Verzoeker heeft in zijn verzoekschrift aangegeven dat hij de opmerking onder a. als kleinerend heeft ervaren, omdat de kwitantie is opgesteld in het Nederlands en afgegeven in Nederland, waar de valuta de euro is.

Ten aanzien van de opmerking onder c. geeft verzoeker aan dat hij deze opmerking interpreteert als in twijfel trekken of zijn ervaringen met de Dominicaanse autoriteiten in Nederland waar zijn, of erger nog niet ter zake doende. Bovendien was het paspoort al eerder opgestuurd.

3. De minister van Buitenlandse Zaken heeft in reactie op deze klacht onder andere op 18 maart 2006 aangegeven ten aanzien van:

a.: Verzoeker had gesteld dat hij € 250 had betaald, maar op de kwitantie was "400" vermeld. De euro is in Nederland het wettige en gebruikelijke betaalmiddel, maar Buitenlandse ambassades konden ook betaling in US-dollars of eigen munteenheid aanvaarden.

b.: Verzoeker had zonder opgaaf van redenen het bedrag gewijzigd van € 250 in € 400.

c.: Het Consulaat-Generaal had meegedeeld dat een paspoort € 150 kost, en dat geen eerste paspoort kan worden afgegeven voor een kind dat in de Dominicaanse Republiek was geboren. De minister voegde hier op 18 augustus 2006 aan toe dat het door verzoeker opgegeven bedrag van € 250 wel klopte, omdat het Consulaat-Generaal naderhand had meegedeeld dat € 150 voor het paspoort en € 100 voor de verzending moest worden betaald, omdat het Consulaat-Generaal niet de bevoegdheid had om zelf paspoorten uit te geven.

II. Beoordeling

4. Het vereiste van correcte bejegening houdt onder meer in dat bestuursorganen burgers als mens respecteren en hen beleefd behandelen. Dit brengt mee dat een bestuursorgaan ook in correspondentie met een burger zich onthoudt van het maken van opmerkingen die als beledigend of kleinerend kunnen worden ervaren.

5. Ten aanzien van de opmerking onder 1a.

Gelet op het feit dat op de kwitantie geen valuta staat vermeld, maar slechts 400, en dat verzoeker in zijn brief spreekt van € 250, was de vraag van het ministerie op welke valuta dit bedrag betrekking had gerechtvaardigd.

Dit wordt duidelijk door de opmerking onder b. dat verzoeker het eerst heeft gehad over € 250 en later over € 400. In die situatie is geen sprake van een onheuse of kleinerende houding.

6. Ten aanzien van de opmerking onder 1c.

Ook de opmerking dat geen eerste paspoort kan worden afgegeven en dat een paspoort € 150 kost, wordt niet gezien als onheus of kleinerend. Als het ministerie uit navraag bij het consulaat andere informatie verwerft, is het terecht dat verzoeker daarmee wordt geconfronteerd. Inderdaad kan dit worden opgevat als twijfel aan verzoekers lezing. Verzoeker had er echter beter aan gedaan om uit te leggen wat de situatie was. Later heeft het ministerie zelf van het Consulaat in Amstelveen begrepen dat het paspoort inderdaad € 150 kost en inderdaad niet kon worden afgegeven, maar vanuit de Dominicaanse Republiek was opgestuurd, wat € 100 kostte, zodat verzoekers lezing wel juist was.

De onderzochte gedraging is ook op dit punt behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het Ministerie van Buitenlandse Zaken is:

gegrond ten aanzien van het weigeren van vergoeding van de kosten van de eerste procedure, wegens schending van het redelijkheidsvereiste, en

niet gegrond ten aanzien van:

- de weigering tot vergoeding van de kosten van de tweede procedure met betrekking tot de tweede toestemmingsverklaring;
- de weigering tot vergoeding van de kosten van rechtsbijstand;
- de opmerkingen in de brief van 16 augustus 2006.

AANBEVELING

Aan de minister wordt in overweging gegeven om de kosten te vergoeden die verzoeker voor de eerste procedure heeft gemaakt, zoals leges en (het legaliseren van) stukken.

Onderzoek

Op 22 september 2005 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer L. te Utrecht, ingediend door de heer mr. J.A.W. Enoch, advocaat te Utrecht, met een klacht over een gedraging van het Ministerie van Buitenlandse Zaken.

Naar deze gedraging werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de minister van Buitenlandse Zaken verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

Tijdens het onderzoek kregen het Ministerie van Buitenlandse Zaken en verzoeker de gelegenheid op de door ieder van hen verstrekte inlichtingen te reageren.

Tevens werd bij het Consulaat-Generaal van de Dominicaanse Republiek in Amstelveen telefonisch informatie ingewonnen.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen.

De minister van Buitenlandse Zaken berichtte dat het verslag hem geen aanleiding gaf tot het maken van opmerkingen.

Verzoeker gaf binnen de gestelde termijn geen reactie.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

1. Brief van verzoeker aan de Nederlandse ambassade van 7 februari 2005;
2. Brief van de Nederlandse ambassade aan verzoeker van 18 april 2005;
3. Brieven van verzoekers gemachtigde aan het Ministerie van Buitenlandse Zaken van 1 juni 2005 en 15 juli 2005;
4. Brieven van het Ministerie van Buitenlandse Zaken aan verzoekers gemachtigde van 11 mei 2005, 22 juni 2005, 16 augustus 2005;
4. Brieven van verzoekers gemachtigde aan de Nationale ombudsman van 22 september 2005, 2 februari 2006, 1 maart 2006, 25 mei 2006, 3 juli 2006, 9, 12 en 20 oktober 2006 en 4 december 2006;
5. Brieven van het Ministerie van Buitenlandse Zaken aan de Nationale ombudsman van 28 maart 2006 en 18 augustus 2006, en e-mail berichten van 9 juni 2006, 9 november 2006 en 15 december 2006;
6. Brieven van de Nationale ombudsman aan verzoeker van 16 januari 2006, 27 februari 2006, 9 mei 2006, en e-mail berichten van 9 juni 2006, 3 en 13 oktober 2006, 6 en 30 november 2006 en 1 december 2006;
7. Brieven van de Nationale ombudsman aan het Ministerie van Buitenlandse Zaken van 27 februari 2006, 28 maart 2006, en 8 december 2006 en e-mail berichten van 9 juni 2006 en 6 november 2006;
8. Telefoongesprek medewerkster Nationale ombudsman met het Consulaat-Generaal van de Dominicaanse Republiek in Amstelveen van 30 oktober 2006;
9. Originele kwitantie van het Consulaat-Generaal aan verzoeker van 17 januari 2005.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

Rijkswet op het Nederlanderschap

Artikel 3:

"1. Nederlander is het kind waarvan ten tijde van zijn geboorte de vader of de moeder Nederlander is (...),

(...)

3. Nederlander is het kind van een vader of moeder die ten tijde van de geboorte van het kind zijn of haar hoofdverblijf heeft in Nederland (...) mits het kind ten tijde van zijn geboorte zijn hoofdverblijf heeft in Nederland (...)."

Artikel 6:

"1. Na het afleggen van een daartoe strekkende schriftelijke verklaring verkrijgt door een bevestiging als bedoeld in het tweede lid het Nederlanderschap:

(...)

c. de minderjarige vreemdeling die door een Nederlander is erkend of zonder erkenning door wettiging het kind van een Nederlander is geworden, indien hij na de erkenning of wettiging zonder erkenning gedurende een onafgebroken periode van tenminste drie jaren verzorging en opvoeding heeft genoten van de Nederlander door wie hij is erkend of wiens kind hij door wettiging is geworden;

(...)

2. De autoriteit die de verklaring in ontvangst neemt, beoordeelt aan de hand van de haar overgelegde stukken de gronden waarop de verklaring berust. Indien aan de vereisten is voldaan, bevestigt zij schriftelijk de verkrijging van het Nederlanderschap."

Paspoortwet

Artikel 34:

"1. Bij een aanvraag door of ten behoeve van een minderjarige wordt een verklaring van toestemming overgelegd van iedere persoon die het gezag uitoefent."